

Ramazan

– ADEM EFİLOĞLU · 27 Eylül 2010

Arzuhalim vardır dostlar dinleyin
İçimde bir yandı söndü Ramazan
Okuyun sabredin hemen geçmeyin
Ömür yolcusuydu handı Ramazan

Hayatın yükünü taşıdı erken
Çocuktü büyüdü evlendi derken
Hala biryan çocuk dünya dönerken
Çocuktü çocuğu buldu Ramazan

Cam kesik ağrıyla kıvrandı sol kol ,
Damarlar çekildi sinirler yol yol
Vazgeçer sanırım başka bir kul
Azimle yeniden geldi Ramazan

An geldi vatana Mehmetçik oldu,
Özünde özünü orada buldu
Neylersin kolundan muzdarip kuldu
Erkenden evine döndü Ramazan

Kabına sığmazdı durmaz kabında
Her daim tebessüm taşır cebinde
Bereket taşırdı saf yüreğinde
Her gönül içinde güldü Ramazan

Cefalar sefalar çekti durmadan
İleri baktı hep geri kalmadan
Geceyi gündüze kattı bıkmadan
Hayatı kendiyle yordu Ramazan

Gönüller hanında gönül kazandı
Hayat hikayesin kendi yazandı
Omuzunda yükler ondan hazandı
Yapraklar gibiydi soldu Ramazan

Sorardı akraba hısmın hatrını
Herkese açıldı gönül vitrini
Kimseden gizlemez kendi fitrını
Nihayet er kişi kuldu Ramazan

Kardeşler içinde küçük olandı
Küçüklük tez bitti hayat belendi
Gün geldi erkenden çile bulandı
İşleyen vakitte durdu Ramazan

Durmadı yerinde daim çalıştı
Halktı halkının içre karıştı
Küslükler tutmadı gitti barıştı
Açılmaz kapılar açtı Ramazan

Bir zaman hastalık derdine düştü
Ölümün gölgesi ömrüne düştü
Hesap kitap derdi önüne düştü
Açmadı derdini sırdı Ramazan

Git gide büyüdü başında uru
Akılda dizildi yüzlerce soru
Gitti heybet kaldı durudan duru
Yıkıldı yatağa söndü Ramazan

Öncesi sağ yanı güçten kesildi
Sözcükler sustular dili kasıldı
Yanına ilaçlar ipe asıldı
Yatağına mahkum oldu Ramazan

Anladı gerçeği akraba hısm
Ziyaret anında kısıldı sesim
Gönül hücrelerime ekildi yasım
Söyledim dinledi durdu Ramazan

Bir iftar vaktinde nefesi durdu
Saatler sekize on dakika vurdu
Azrail tez geldi zamanı kurdu
Son nefes vermesi zordu Ramazan

Musalla taşına koyup yudular
Adın ne dinin ne hemen sordular
Işıklar karardı sala duydular
Yüreğimize sızı kordu Ramazan

Boyunca heybetli mezar eşildi
Gözyaşı pınarı sanki deşildi
Merhuma haklar helal koşuldu
Tahtadan tabuta kondu Ramazan

Omuzlar üstüne alındı tabut
Arık dönüş yoktu fikirler sabit
Salası verildi gelince vakit
Avluya sığmayan kuldu Ramazan

Kara toprak en son değdi tenine
Dokuz tahta tek tek kondu enine
Koydular toprağı hep üzerine
Toprakla birleşmiş oldu Ramazan

Mezarı başında Kur'an okundu
İçli gözyaşları gönle dokundu
Kimisi ah etti kimi yutkundu
Helal ettik hakkı gitti Ramazan